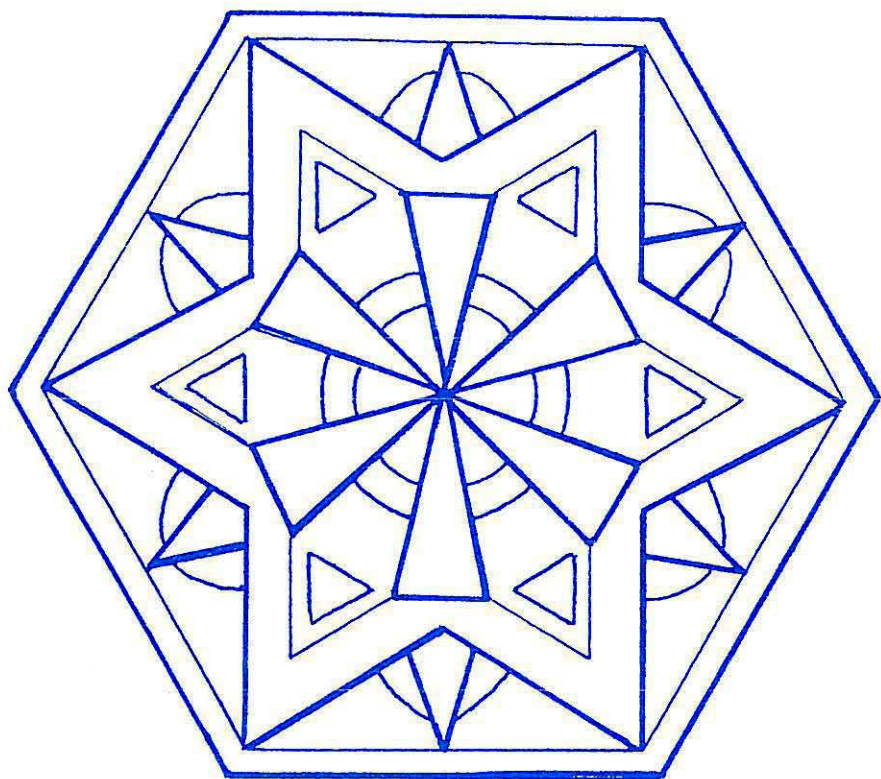

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Světová náboženství-----	5
2. Emanuel-----	11
3. "Hledejte a naleznete!"-----	13
4. Lidský duch-----	18
5. Rozumové myšlení, inspirace, intuice-----	22

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

***B**uď shovívavý vůči lidem, ať v sobě nosí jakoukoliv víru.*

Měj stejné pochopení pro jejich víru jako pro víru vlastní.

Pamatuj, že všechny vede vnitřní hlas k naplnění jejich života.

J. Krišnamurti

Z knihy M. Mibulová , M. Svoboda: „Hledači pravdy.“

Světová náboženství

*Kéž bychom mohli poznat, jak protikladné je naše pokrytectví s Božím zá-
měrem!*

M. Guyon

Od samého počátku cítilo lidstvo, že nad ním existuje moc a síla, kterou nezná. Bylo ji schopno cítit, vnímat, ne však vidět. Přizpůsobovalo si ji vlastním představám a snažilo se získat její přízeň uctíváním a obětmi. Tím vznikalo mnohobožství, které jako všechna polyteistická náboženství uctívalo nejvyššího, transcendentálního boha. Ostatní bohové byli uctíváni jako jeho síly a manifestace.

Antičtí filozofové neměli zájem o vnější náboženské formy, ale o vnitřní prožití Boha. Jimi sledovaný cíl bylo vyznání: „Poznej sama sebe!“ Věděli, že k prožití Boha lze dospět jedinečně vnitřním sebepoznáním a prací na sobě samých.

S rozvojem myšlení, se stoupajícím kulturním a sociálním vývojem člověka, jeho životních podmínek a prostředí měnily se jeho představy a pojem Boha. Mnohobožství bylo potlačováno a nahrazeno vírou v jedinného Boha, stvořitelem všeho a všech. Ale i Jeho identita odpovídá až dodnes představám člověka. Tím vzniká mnoho náboženských odnoží a institucí. Většina z nich si nepředstavuje Boha, kreativní sílu udržující životy a existenci celého vesmíru jako absolutní lásku, ale jako trestajícího vládce, kterého se člověk víc bojí, než aby Ho miloval.

Nejdůležitějšími náboženskými směry současné doby je pět náboženských vyznání: *hinduismus*, *judaismus*, *buddhismus*, *křesťanství* a *islám*.

Nejstarším náboženstvím je *hinduismus*. První zprávy o jeho existenci pocházejí z roku 1800 před Kristem. Vznikl v Indii a je výhradně v Indii rozšířen. Osmdesát procent Indů náleží k různým odvětvím hinduismu. Jeho učení je zachyceno v písemných pramenech, nazývaných Vědy, Upanišády.

Hinduismus staví na poznání, že svět není realita, ale iluzorní stav, budící zdání trojrozměrnosti, podléhající opakujícímu se

cyklu znovuzrození, Sanara. Člověk je jednotka duše a těla, podléhající karmě, odčinění jím v jednotlivých inkarnacích způsobeného bezpráví. Jakmile dosáhne vyrovnaní všech provinění vůči bližním a ostatním životům a je schopen čistého života, je spasen. Spasení lze dosáhnout modlitbou, meditací, askesí, láskou a službou ostatním, sebezapřením a dodržováním předepsaných rituů.

Vedoucími služebníky hinduismu jsou Bráhmanové, nejvyšší indická kasta.

Druhé světové náboženství, rozšířené po celém světě, je *judaismus*. Vzniklo kolem roku 1250 před Kristem v Kanaan, kde se usadili synové Abrahámovi, Izák a Jakub. Judaismus žije až dodnes v přesvědčení, že v důsledku Mojžíšova rozhovoru s Bohem na hoře Sinai, jsou Židé vyvoleným národem celé planety Země.

Židovská Bible (název pochází z řeckého slova ta biblia - knihy) obsahuje celkem 24 knih a je rozdělena do třech komplexů: Thora (zákon) obsahuje Božská zjevení, Nebiim (proroci) a Ketubim (Písmo svaté). Tyto tři komplexy tvoří hebrejskou Bibli, která byla sepsána až na konci 1. století po Kristu.

V 5. století po Kristu bylo učení Thory sjednoceno v Talmudu. (Talmud - nauka)

Kabbala (quabbala - předání tradic) je souhrnem židovské mystiky.

Judaismus věří na jediného, neviditelného Boha, Jahve a na nauku, že svět vznikl z ničeho a je určen člověku jako místo, kde musí dokázat, že je schopen žít a dodržovat Božské zákony. Člověk je stvořením jediného Boha, celkem duše a těla. Jeho povinností je dodržovat nejen Božské zákony, ale i předepsané rituály a svátky, například Sabbat, Pessach.

Představiteli judaismu jsou rabíni. Posvátnými místy jsou synagogy, temple a Zeď nářků v Jeruzalémě.

Judaismus je rozšířen po celém světě.

Křesťanství vzniklo v prvním století po Kristově narození na zemi. Jeho zakladatelé jsou Ježíš Kristus sám a jeho učedníci.

Křesťanská mystika, která otevírá nitro člověka k poznání Boha, byla vládnoucími náboženskými institucemi odsuzována jako bludařství a její vyznavači byli vystaveni nesmírným útrapám a smrti, protože odmítali udržovat vztah k Bohu jen prostřednictvím kněží a církevních institucí.

Bůh mystiků je „Láska a Jednota, která vše spojuje“.

Ruysbroek: *„Jedná-li se o skutečnost, kterou mystici znají, pak nelze mluvit o Otci, Synu a Duchu Svatém, ale pouze o Jednom Bytí, které je nejvnitřnější a nejvyšší podstatou všeho.“*

Kristova nauky lásky ztratila působením člověka původní čistotu a jasnost. Kristovo učení bylo a je přizpůsobováno lidským představám a nárokům a celá staletí i mocenským nárokům církevních institucí.

Dnešní křesťanství se vzdálilo od čistého pramene křesťanství původního. Duchovní pravdy nejsou člověku předávány vysokými božskými anděly, ale církevními hodnostáři, lidmi.

Pavel Galatským, 5, 21: *„Kdo žije Božím Duchem, nechá se i jím řídit.“* Ne člověkem.

Základním článkem křesťanské nauky je Bible. Její původní znění bylo ovlivňováno výrazovou schopností, vírou a představami jejích překladatelů, ale i představami vládnoucí církevní hierarchie, která se snažila zesílit svůj vliv a moc nad věřícími.

Základem křesťanského učení je víra, že Bůh stvořil svět z ničeho. Člověk, Božské stvoření, musí procházet údolím bolesti a nářku, aby jeho duše našla cestu do nebe. Ten, kdo nedodrží Boží přikázání, přijde do pekla a propadne věčnému zatracení.

Stále znovu se vrací otázka: „Bůh, Otec člověka, je absolutní láska. Jsou Otec a láska schopni věčného zatracení?“ Ne. Ale strach je velkým pomocníkem všude tam, kde jde o moc a zisk. Církevní formy vedoucí ke spasení jsou modlitba, zpověď, v níž jsou věřícím odpouštěny hříchy, procesí a putování na tak zvaná „svatá místa“, askese a lítost.

Hříchy člověka nemůže odpustit člověk, ani Bůh sám, protože by ztratil absolutní spravedlnost. Pomáhá však kajícímu silou a vytrvalostí, aby svoje provinění vyrovnal.

Posvátnými místy křesťanství jsou kostely, kláštery, místa zjevení Matky Marie, například Lourdes, Via Dolorosa, Ježíšův hrob v Jeruzalémě a podobně.

Křesťanství je jednou z nejrozšířenějších světových náboženských forem.

Buddhismus vznikl v 6. století po Kristu působením indického osvícence Buddhyy, inkarnovaného apoštola Petra.

Je duchovní cestou vnitřního poznání a lásky, která v minulých stoletích ani dnes není provázena krvavými stopami násilí, intolerance a touhy po moci. Je také jediným náboženstvím, které nezakládalo a nezakládá náboženské organizace a nenutí věřící jít dogmatickou cestou vyznání. Tibetský výraz pro buddhismus je „nangpa“, zasvěcenec. Snaží se přivést člověka k životu zaměřenému do nitra, ne na vnější zisky.

Základním článkem buddhistické nauky je poznání, že *„všechno utrpení vychází z víry, že jsme něčím, čím ve skutečnosti nejsme. Myslíme si, že jsme tělem a osobností, která se rodí a umírá, ale naše skutečná podstata je nezrozená a tudíž neumírá.“*

T. Freke

Buddhismus je rozšířen ve východní Asii, hlavně v Číně, Tibetu, Japonsku a na Cejlonu.

Islám byl založen prorokem Mohamedem v roce 622 po Kristu. Jeho Biblí je Korán. Vyznává jediného Boha, Allaha, který stvořil celý svět a člověka. Vše je podřízeno Allahově absolutní vůli. Životní cesta člověka je zachycována v jeho životní kronice. Odpovídá-li tomu, co Allahova vůle vyžaduje, přijde duše do nebe věčných radostí, v opačném případě do pekla.

Základním požadavkem islámu je dodržování víry, předepsaných rituálů, modlitby, půstu, pátečních obřadů a poskytování almužen.

Posvátná islámská místa jsou mešity, Mekka, Jeruzalém, Káhira, Kairuán (Tunisko).

Islámští hodnostáři jsou imámové a muezzini. Islámské vyznání je rozšířeno na Blízkém a Středním východě, v Africe a v Asii.

K těmto pěti hlavním světovým vyznáním patří miliardy věřících, kteří se podřizují zákonům a požadavkům jejich nauk. S výjim-

kou buddhismu provázejí všechna tato náboženská vyznání krvavé stopy intolerance, násilí, reformačních válek, bojů o moc a bohatství.

Cesta Židů ve Starém zákoně je poznamenána vražděním a bojem. Cestu křesťanství provází od samého počátku intolerance vůči ostatním vyznáním, stopy vraždění a následky křížáckých válek, vraždění a násilí během misionářského působení v Americe i v jiných zemích, kde museli zemřít miliony lidí, kteří neuznávali a nepřijímali vnucovanou víru.

Mezi katolíky a protestanty trvají krvavé boje již celá staletí až dodnes, jak dokazují brutální boje v severním Irsku.

Muslimové a Hindové jsou zodpovědní za nesmírné množství mrtvých po roce 1948 při vyhlášení nezávislosti Indie a Pákistánu.

Islámský fundamentalismus zaplavuje i v současné době svět terorem, válkami a násilím.

Z těchto několika příkladů lze poznat, že konfese jsou dílem člověka, ne Boha. Bůh je jen jeden, ale každý člověk ho vidí tak, jaký je on sám. Odedávna Mu připisuje svoje vlastnosti, myšlenky, karmické následky svých provinění, protože není schopen pochopit Boží velikost a existenci, vymykající se zákonům hmoty a omezenému rozumovému vědomí.

Mnozí z nás jsou vázáni domněním, že blízkost Boha je možná jen pomocí církevního dogmatismu. Boha nelze poutat lidskými domněnkami a zákony. Konfese jsou cesty, které *by měly* vést člověka k duchovnímu vzestupu. Jsou cesty, ne cíl. Cesty volené člověkem, přizpůsobené kultuře národa a jeho společenskému myšlení. Náboženští hodnostáři podléhají lidským slabostem, i když se provolávají za zástupce Boha na zemi.

Bůh nepotřebuje zástupce. Hledejte Boha v sobě a ne v naukách člověka. Hledejte Ho v každém bližním, v pomoci jeho těžkostem a utrpení. Přibližujte se Mu s láskou a ne se strachem z trestů, pekla a zatracení. Ty Bůh nezná. Absolutní láska netrestá. Vyčkává již eóny let, až přijde doba poznání omylů a nesprávností každého z nás, poznání provinění, která vedou

lidstvo ke stále se opakujícím inkarnacím do životní bídy a bolesti materiálních světů.

Tam, kde nemá přístup láska, vládne bolest.

Literatura: Timothy Freke

Peter Gandy

K obrázku na titulní straně:

Mandala je v Tibetu a v japonském buddhismu často používaným mystickým diagramem ve formě kruhu nebo mnohoúhelníků. Pomáhá při meditačních cvičeních k prohloubení koncentrace a k uvolňování vnitřního napětí.

Jedno z nejjednodušších cvičení: soustředte se zcela uvolnění na volbu barev jednotlivých ploch. Nepředstavujte si obraz, který chcete vytvořit, nepřemýšlejte o jeho barevných kombinacích, harmonii a působení. Nechte ruku s barevnými tužkami pracovat volně, bezmyšlenkovitě a nesnažte se do vznikajícího obrazu něco násilně interpretovat. Jen tak má vaše duše možnost se volně projevit a dosáhnout uvolnění případného napětí.

Mandalý jsou často používány i v psychologii jako osvědčená duševní terapie.

Emanuel

Ježíš často hovořil o pokušení nedobrymi duchy. Právě v současné době věnují lidé těmto silám stále více sluchu a důvěry.

Budte opatrní ! Zkoušejte, kdo k vám hovoří. Chraňte se spojení s duchovními bytostmi, které se prohlašují za pomocníky Boží, ale vyžadují vaši slepou poslušnost vzbuzováním strachu, nedobrymi předpovědmi, nátlakem nebo násilím.

Nevěřte Mistrům, všem takzvaným osvíceným a vyvoleným, nabízejícím „absolutní“ pravdu. Absolutní pravdou je jen Bůh sám. Člověk je doposud na tak nízkém vývojovém stupni, že absolutní pravdu není schopen přijmout. Chraňte se těch, kteří tvrdí, že jimi hovoří přímo Bůh nebo Kristus.

Nenapodobujte ty, jež činí pomocí tajemných sil a energií takzvané zázraky a rozhlašují je do všech stran. Opravdové zázraky vycházejí z čistého života, z poznání blízkosti Boha.

Duchovní vyspělost je u každého z vás rozdílná. Ten, kdo je schopen čistých, opravdových zázraků, neprodává je na veřejnosti, ale pokorný a tichý stáhne se do ústraní, aby byl stále blíže věčnému zdroji lásky, ze kterého čerpá obšťastnění a sílu pro sebe i pro ostatní.

Vyhýbejte se lidem, žijícím ve stálém rozporu se všemi, kteří nesouhlasí s jejich výkladem evangelií a jejich náboženským přesvědčením.

Kdo se o pravdu pře, ten ji nezná ! Kdo pravdu zná, ten mlčí a nepodílí se na zbytečných třenicích. Je prostoupen světlem Božské pravdy, neznající rozporů.

Nevyhledávejte společnost licoměrných, předstírajících navenek zbožnost. Usilují o vaši důvěru, neboť jsou nástrojem negativních sil. Ty se vás snaží odvést od poznání živé duchovní pravdy.

Nevěřte, pokud vás někdo na cestě k nápravě chyb utěšuje, že budete mít možnost všechny dosavadní prohřešky vyrovnat po smrti. Opak je pravdou. Snažte se všechno nedobré, čeho jste si

vědomí, vyrovnat, převést k dobrému a napravit hned v současném životě.

Odmítejte ty, kteří se prohlašují za inkarnovaného Krista a hovoří jeho ústy. I ti se nacházejí pod vlivem negativních mocností a chtějí lidstvo přivést na scestí. Opravdový Kristus nepřijde na zem v hmotném těle člověka, ale v duchovní formě.

Uvedl jsem jen několik negativních forem, které se na zemi stále více rozšiřují, aby odvedly hledající duše od čisté pravdy na cestě k Bohu.

Žijte láskou ke svému Tvůrci i k bližnímu. Pak nepotřebujete senzace a zázraky, neboť skutečný zázrak prožijete ve svém nitru.

Poté, co jsem přečetl mnoho knih, popisujících různé metody, jak pochopit Boha, měl jsem pocit, že mě tyto knihy spíše zmátly, než aby mně pomohly nalézt to, co jsem hledal - splnutí s Bohem.

Proto jsem se rozhodl vzdát se všeho a získat Vše.

Bratr Lawrence

„Hledejte a naleznete !“

Tato slova nás provázejí celým životem, ačkoliv si jejich pravdu zřídka uvědomujeme. Každý z nás hledá. Co? Většinou to sami nevíme. Nedovedeme vyjádřit, po čem toužíme, co nám chybí i v dobách, kdy se nám nejlépe daří a máme vše, co si přejeme. Tichý, nevyslovitelný stesk duše, který nedovedou ani největší pozemské dary uspokojit, je voláním po návratu do jejího původního domova, nevědomým steskem po Tvůrci, Jehož světlo je částí lidské životní podstaty. Toužíme po návratu k celku, z něhož jsme vyšli, po duálu, doplňující polovině naší osobnosti, po duchovní rodině, která očekává náš návrat domů. Je i steskem po vnitřní čistotě, umožňující lidskému duchu rozepnout se nad hranice rozumu a hmoty.

Pro otevření nám doposud neznáme reality stačí uvolnit vnitřní vědomí pro její existenci a vůle chtít ji poznat. Mnoho neviditelných bytostí čeká na okamžik našeho duchovního probuzení, aby nás posilovaly, vedly, chránily na čisté cestě duchovního putování, pokud jsme ochotni jejich pomoc a vedení přijmout. Jsme však obklopeni i mnoha bytostmi, které přicházejí z nízkých astrálních sfér s nedobrým úmyslem a se zaměřením strhnout člověka s čisté cesty k Bohu a přinutit ho k návratu do područí Luciferova. Mnozí z nás, blokováni pochybnostmi o existenci svého božského původu a jeho Tvůrce, podléhají jejich nedobrým inspiracím.

Čím vyšší a čistší je naše vnitřní motivace a představy probíhajícího života, láska ke všem jeho formám a víra v jejich Stvořitele, čím silnější je vůle člověka po poznání sebe sama a čistých duchovních pravd, nezkráslených člověkem a jeho snahou po moci a zisku, tím rychleji se přibližujeme prameni poznání svého původu a životního poslání.

„*Stejně přitahuje stejné.*“ Na čistotě myšlení, slov a jednání, na vztahu ke spolužijícím a lásce k nim, na čistotě našich slov a skutků záleží, jaké síly přitahujeme a jakým silám podléháme. Na hloubce důvěry k Bohu a k Jím člověku na pomoc vysíla-

ných pomocníků záležití, jak rychle dosáhneme toho, po čem každý z nás touží: ochrany, vnitřní harmonie, klidu, blaženosti a čisté lásky.

V další kapitole uvádím vyprávění těch, kteří zaměřují svůj vnitřní život správným směrem a došli k poznání pravd vedoucích ke splnutí lidské duše s oceánem všeobjímající lásky.

R. C. Smith: „Andělé ochránci a pomocníci“:

Catherine C. vypráví o zážitku ze svého mládí v roce 1950:

„Jednoho dne před usnutím jsem vyprávěla svým malým sestrám o Ježíšovi. Poslouchaly velmi nadšeně, ale nakonec mně položily těžkou otázku: ‚Když Ježíš žije, proč k nám nepřijde, proč ho nevidíme, když ví, jak ho máme rádi?‘ Odpověděla jsem jim, že záleží jen na nás, na naši víře a lásce, zda ho uvidíme. Všechny tři jsme zmlkly, zavřely oči a plny lásky volaly Ježíše, aby se nám přiblížil. Jak dlouho naše volání trvalo nevím, ale náhle jsme kolem sebe vnímaly zvláštní světelné chvění a stále se zesilující záření nám doposud neznámého světla. Naplňovalo stále silněji celý pokoj, až převzalo tvar veliké, nádherně zářící postavy, jejíž úsměv byl tak plný dobroty, lásky a blaženosti, že to nelze popsat. Celý život nosíme tento úsměv a světlo v sobě. Stojíme nad ztrátami a těžkostmi pozemského života, protože víme, že nejsme v žádném životním okamžiku sami. Náš milovaný Pán nás provází. On a Jeho láska jsou darem, který rozdáváme všem, kteří jsou ochotni ho přijmout.“

Pilot Dave Edwards prožil v roce 1970 svoji smrt. Po probuzení k dalšímu pozemskému životu získal plnou víru a důvěru v Boha, ale i v jeho blízkost a v ochranu provázejících ho duchovních pomocníků:

„Během nočního letu došlo k technickým poruchám mého již velmi starého letadla. Věděl jsem, že nemám naději na záchranu a odevzdal jsem se do rukou Boha, ačkoliv jsme na Něho celý život nevěřil.“

*Co se dělo dál, nevím. Pamatuji si jen, že jsem se pohyboval tma-
vým tunelem ke světlu, na jehož konci mě očekávaly zářící,
krásné bytosti. Jejich teplo, pochopení a porozumění mě zabalo-*

valy pocitem bezpečnosti a lásky. Sdělily mně, že můj čas návratu ještě nepřišel. Mohl jsem se sám rozhodnout, jest-li se vrátím na zem nebo zůstanu. Vteřinovou rychlostí mně probíhaly před očima obrazy ženy a dětí a pocítil jsem touhu je znova obejmout. Více nevím. Náhle jsem se probudil v poškozeném letadle, které jsem byl schopen přivést k zemi. Jak, nevím. Ani technici si nedovedli tento „zázrak“ vysvětlit.

Potřeboval jsem dlouhý čas na zpracování svého zážitku a k návratu do normálního života. Cítím a vím, že mě neustále provází síla a pomoc, na kterou se mohu v každé životní těžkosti spolehnout. Víím, že existuje Bůh, na kterého jsem dříve nevěřil. Ale víím, že to není Bůh, jak ho líčí lidé. Mám jistotu, že v současném životě, ale i na naší poslední cestě nezůstáváme sami. Šťastní, kteří se snaží blízkost svých vysokých průvodců poznat a vnímat. Cesta k jejich poznání je čistota duše, myšlenek, skutků a láska ke všemu a ke všem, kteří tvoří spolek vesmírného života.“

„Nejtěžší dobou mého života byl čas po rozvodu s manželem. Děti odešly s ním a rodiče mě obviňovali z nesprávného jednání. Neměla jsem nikoho, komu bych mohla vysvětlit bolest a tíhu svého zklamání v člověku, kterému jsem plně důvěřovala. Dovedl klamat nejen mě, ale i svoje okolí předstíranou dobrotou. Na vrcholu své samoty a zoufalství jsem stála v kuchyni s nožem v ruce, připravena ukončit svůj život. Neznámá síla, kterou nebylo možné přehlásit, mě neustále nutila: ‚Udělej to, tvůj život nemá pro nikoho cenu a po smrti budeš mít pokoj!‘

Zvedla jsem nůž, odhodlána přerézt si tepny, ale moje ruka nebyla schopna pohybu, protože jsem náhle uslyšela slova plná lásky, něhy a síly: ‚Nedělej to! Jestliže se sama usmrtíš, nenajdeš klid. Bolesti a problémy, před kterými utíkáš, budou ještě větší. Nedělej to!‘

Nechala jsem nůž padnout k zemi a se zoufalým pláčem jsem objala Kristovu sošku. Byla jsem přesvědčena, že on sám ke mně promluvil.

Dostala jsem sílu k novému životu, naplněnému harmonií a láskou. Vše se změnilo, protože jsem se změnila já sama. Stále více cítím, jak mě provází pomoc a síla, kterou nevidím, ale cítím v každém okamžiku svého nového života.“

Vyprávění Susan Callas demonstruje působení negativních a pozitivních průvodců. Světlo a láska jsou silnější než tma a nedobro. Uvědomte si to v těžkých životních okamžicích a volejte svého duchovního průvodce, nositele pomoci a lásky. Dá vám sílu začít znovu.

Jako poslední vyprávění uvádím slova jednoho z nás. Mladý, jemný chlapec z Jižních Čech, plný lásky k lidem i Bohu, navštěvuje od samého začátku naše rozhovory. Na konci září tohoto roku mně napsal dopis, v němž vypráví o svém zážitku, který mu potvrdil přítomnost duchovních průvodců. Dostala jsem ho v okamžiku, kdy jsem dokončovala tuto kapitolu. Cítila jsem, že tato „náhoda“ má být sdělena i vám všem.

„Daroval jsem svým mladým přátelům knihu G. Weidner: „Odkud přicházíme, proč žijeme, kam se vracíme.“ Mám je rád a měl jsem radost z příštího setkání při společné večeři.

Při rozhovoru o různých životních zážitcích přišla řeč i na zmíněnou knihu. Naznačili mně, že člověk mého věku by se měl věnovat realistickým životním problémům a ne pohádkám. Pro ně žádný duchovní svět a posmrtný život neexistuje.

Jejich názor a mínění byly tak silné, že mě málem přesvědčili, že opravdu duchovní svět existuje jen v mých představách. Zaraženě jsem mlčel, neschopen protiargumentů. Náhle, v krátkém okamžiku jsem zřetelně slyšel, jak mně někdo zašeptal do pravého ucha: „Ale my tady jsme!“

Pavlo, to byla úžasná nádhara, já jsem je slyšel! V tu chvíli jsem byl naplněn nevylicitelnou radostí a až do konce večera jsem nevnímal, co si mí přátelé dále povídali. Ta věta stačila, aby mě znovu zvedla a postavila na nohy.“

Děkuji milému příteli za líčení tohoto přesvědčivého důkazu nejen pro něho samotného, ale i pro nás ostatní. Není jistě sám, kdo je schopen hlas svých průvodců vnímat. Přispívá k tomu prací na pročišťování a poznávání sebe sama, růstem lásky a důvěry k Tomu, Jehož láskou a životní silou pulzuje všechen život od nejprimitivnějšího prvoka až k člověku. To mu zajišťuje vnitřní bohatství života současného i životů příštích. Bohatství, o jehož kráse nemáme představu.

Pane, děkujeme Tobě a všem Tvým pomocníkům, které nám posíláš!

Odpusť nám, že ne vždy a ne všichni jsme schopni na jejich pomoc a existenci věřit. Každý z nás jednou prožije čas, kdy pozná jejich velikou lásku, věrnost, obětavost a ochranu.

Dej nám sílu jejich hlas vnímat a učinit ho vedoucí silou našeho života!

Musíme začít rozlišovat mezi tím, co je a nestává se, a tím, co se vždy jen stává a nikdy není.

Platón

Lidský duch

Někteří přátelé mě opět prosili o vysvětlení jednotlivých otázek o lidském duchu. V dřívějších číslech Rozhovorů byly již mnohé otázky o duchu vysvětleny, ale vracím se k nim krátce znovu.

Duch, lidské nesmrtelné Já, součást světla a síly jeho Tvůrce, není hmotně pochopitelný. Nevidíme ho, jsme schopni vnímat jen jeho působení. Navenek vyzařuje, přiměřeně svému vývojovému stupni, v rozdílné individualitě a osobitosti člověka. Řídí jeho pozemský životní průběh ve smyslu fyzickém i duševním. Nástrojem ducha je mozek, na který přenáší prostřednictvím duše svoje impulzy, protože duch sám není schopen přímého spojení s hmotným tělem. Sídlo ducha je u intelektuálů v mozku, u lidí emocionálně zaměřených v krajině srdeční.

Intelligence člověka je jedním z projevů ducha, ale ne duch sám. Čím více aktivujeme svůj vnitřní život, tím více stoupá rozvoj a působení nesmrtelného ducha. Zánik fyzického těla není jeho zánikem. Smrt je pouhou změnou životní kulisy, přechod do nového životního prostoru, neomezeného hmotnou zákonitostí. Věda se sice vzpírá tento fakt potvrdit, ale připouští existenci duchovních jevů a sil, pro které nenašla doposud vysvětlení.

Duch není beztvarý, přestože forma je základním znakem hmoty. Všechno hmotné je odrazem nadhmotného. V hmotných i nadhmotných světech neexistuje nic beztvarého. Tak jako hmota má svoji formu a vzhled, má i duch a tím i Bůh svoji postavu a formu. Každé Já má svůj tvar, který nejsme schopni vnímat, ale to neznamena, že neexistuje. Zapomeňme falešné představy o Bohu a duchu jako o dědečkovi na obláčku. Lidské vědomí není schopné mimohmotnou realitu pochopit a vnímat, proto jí přisuzuje lidské tvary a vlastnosti. Jako příklad mohou sloužit křídla andělů, která jsou lidským výmyslem, protože člověk není schopen pochopit pohyb bez působení mu známé síly.

V každém nově zrozeném člověku je inkarnován výše nebo níže vyvinutý duch. Stupeň jeho vývoje může zdaleka přesahovat vývojový stupeň rodičů, sourozenců a příbuzenstva, ale i opačně. Často vyrůstají v průměrně, někdy i v podprůměrně inteligentní

rodině geniální jedinci. Rodiče a známí se pak ptají: „Odkud se to v tom dítěti bere? Vždyť nikdo v naší rodině podobné nadání a sklony, ale i nepříznivé vlastnosti, nemá a neměl?“

Člověk se rodí do životního prostředí, s nímž ho svazují karmické úkoly, které si předsevzal během přicházejícího života splnit. Duch člověka se neinkarnuje jen jednou, má za sebou již celou řadu životů. Jejich zkušenosti, poznatky a získané schopnosti se neztrácejí smrtí. Zůstávají uloženy v duchu a projevují se v každé nové inkarnaci různým nadáním, schopnostmi a sklony, které jsou tím intenzivnější a cennější, čím častěji byl duch s nimi v minulých životech konfrontován.

Děti jedné a téže rodiny mohou mít rozdílný inteligenční kvocient, rozdílné povahové vlastnosti a schopnosti, což potvrzuje individualitu každého jednotlivého ducha. Tělesné znaky jsou ovlivňovány dědičným potenciálem, duch jím zůstává nedotčen. Velkou úlohu v rozvoji ducha dítěte hraje příklad rodičů, výchovné metody a životní prostředí, v němž vyrůstá. Základním nepříznivým problémem je snaha rodičů formovat individualitu dítěte podle svých vlastních představ, bez ohledu na osobní vývoj inkarnované duše.

Působení rodičů na vštěpování základních společenských forem a dodržování pozemských zákonitostí je správné. Ale na osobní vývoj dítěte nesmíme působit násilím vlastních představ, vedených společenskou ctižádostivostí nebo snahou po hmotném úspěchu a zisku. Tělo zrozeného bylo počato spojením mateřské a otcovské zárodečné buňky, proto je pochopitelné, že se podobá rodičům. Ale duch do něho přechází jako zcela neznámý element, kterému tělo umožňuje existenci na zemi jako jednu z cest k získání poznatků pro dosažení vyššího vývojového stupně a k částečnému vyrovnání karmického zatížení. Zdůrazňuji *k částečnému*, protože člověk může jediným životem vyrovnat jen tolik, kolik je schopen unést a to není mnoho. Již pod lehkým životním břemenem jsme zvyklí sténat a naříkat na nespravedlnost Boha a světa. Mnozí se brání poznání, že pomoc nepřichází zvnějšku, ale zevnitř člověka a jen tehdy, je-li schopen o ni prosit srdcem a dávat to, o co sám prosí i ostatním. Vymažte ze svého vědomí představu trestajícího, zatracujícího,

hrozícího a mstícího Boha, který vynáší po smrti člověka soud: „Do nebe nebo do pekla s tebou!“ Tato představa je výmyslem institucí, které se pomocí strachu z Boha snažily a snaží udržovat nad člověkem svoji moc. Každý čin má dobré nebo méně dobré následky a ty se k člověku vrací ne jako trest Boha, ale jako působení vlastních skutků - karma.

K poznání této pravdy bychom měli vést i děti. Učit je již od nejútlejšího mládí vidět dál, za hranice pozemského života a hledat cestu do vlastního nitra, učit je ochotě nejen přijímat, ale i dávat a nad každým činem a slovem přemýšlet, jak by působily na nás samotné.

Většina rodičů vede děti spíše k přesvědčení, že zárukou životního štěstí a spokojenosti jsou peníze, bohatství, sláva, ne hodnoty vnitřní. Pozemské statky mají sloužit jako základna pro život zaměřený na plnění vyšších úkolů než jsou ty, které uspokojují tělo a jeho hmotné požadavky. Především na plnění úkolů lásky a pomoci bližním.

Rozumové vědomí dítěte se rozvíjí k plné aktivitě až po desátém roce. Předtím přejímá bez přemýšlení to, co slyší a vidí ve svém okolí a u rodičů, snaží se je napodobovat a tím programuje svůj příští vlastní život. Pokud zůstává dominantní vůle rodičů, je doma všechno v pořádku. Jakmile dítě projeví vlastní individualitu a odchýlí se od očekávání a přání rodičů, dochází ke konfliktům. Ty jsou zvláště silné, je-li duch dítěte vývojově dále než duch rodičů.

Rodiče, kteří jsou schopni si uvědomit, že pravá podstata jejich dítěte nepochází z nich, že jim bylo jen svěřeno po dobu jeho pozemského života, aby mu umožnili život a vývojový růst, jsou schopni i více přemýšlet o svých rozkazech a trestech a o pozitivním působení vlastního příkladu. Tím poskytují duchu dítěte volnost a prostor pro jeho individuální rozvoj. Trpělivostí, porozuměním a odpuštěním zušlechťují duši dítěte, vysvětlením proč nejsou s jeho chováním srozuměni, zamezují negativním myšlenkám a pocitům. Vlastním příkladem mu ukazují to, co od něho vyžadují.

Důležité je předat dítěti sílu důvěry ve vyšší ochranu a pomoc, která ho vyvede z mnohých těžkých životních konfliktů bez jizev na těle a na duši, zušlechtí jeho charakter a cítění, že je článkem celku a ne jedincem, kterému musí být vždy vyhrazeno přední místo a splněna všechna přání. Nevíra a pochybnosti rodičů o existenci světa nadřazeného světu hmotnému zdržují rozvoj dětského ducha a ochuzují dítě samotné o krásu vnitřního života.

Duch člověka je částí nekonečné Všemohoucnosti, která vše řídí a vede všeobjímající láskou. Nejste-li sami tak daleko, abyste přemýšleli o jeho reálné existenci, tolerujte mínění opačné a nezábraňte nikomu věřit na to, k čemu jste sami ještě nedorostli.

Milý Bože, pomoz mi, abych držel hubu alespoň tak dlouho, než si uvědomím, o čem mluvím !

Stará alpská moudrost

Rozumové myšlení, inspirace, intuice

Pro zvládnutí životních procesů jsou nutné energetické potenciály, vedoucí ke správným reakcím na vnější a vnitřní životní impulzy člověka. Základ tvoří myšlení, jehož výrazovým prostředkem jsou slova a jednání, která umožňují dorozumění při vzájemném styku lidí a jsou nezbytná pro plnění zákonitostí denního života.

Lidské myšlení je převážně myšlením rozumovým, částečně inspirací, vzácně intuicí. Inspirace a intuice jsou druhy vnuknutí. Myšlenky a rozumové vědomí jsou reálné skutečnosti. Abstraktní myšlenky bez konkrétní, konstruktivní substance by nebylo možné ukládat v lidském podvědomí, které kóduje nesčíslné množství reálných myšlenek, čekajících na příhodný impuls, na oživení, aby ve spojení s novými myšlenkovými procesy sloužily životnímu procesu právě probíhajícímu nebo nově se tvořícímu. Člověk nazývá jejich působení zkušeností nebo tak zvaným „aha-komplexem“.

Myšlenky nelze zničit. Jakmile je přijmeme, zůstávají zakořeněny v podvědomí. Čím více se jimi zabýváme, tím více rostou a rozpínají se do životního prostředí a do celého kosmu. Uvolňují pozitivní nebo negativní vibrace, rozlišují se tvarem, barvou, zvukem a určitou vlnovou délkou, frekvencí, kterou přijímají ostatní spolužijící. Jejich hodnoty jsou ovlivňovány vyspělostí a rozdílně vysokou aktivitou ducha.

Jsme to, co myslíme a svým myšlením ovlivňujeme i svoje okolí. Každý národ vykazuje sociální, kulturní a etické hodnoty, odpovídající myšlení jeho obyvatel.

Vše, co přijímáme působením nižších nebo vyšších astrálních sil, je *inspirace*. Vychází od člověku neviditelných pozitivních i negativních sil, ale i od tak zvaných mágů, zaklínačů, čarodějů, v pozitivním smyslu od léčitelů a podobně. I zde se potvrzuje univerzální princip - „stejně přitahuje stejné“.

Mnozí jmenují příjem těchto energií nesprávně intuicí. *Intuice* je schopen jen vysoko vyvinutý duch, který dokáže přijímat impul-

zy z nejvyšších duchovních sfér. K tomuto vývojovému stupni se dopravuje jen mizivý počet pozemských obyvatel.

Inspirace je abstraktní forma, vnuknutí vyšších nebo nízkých nadzemských dimenzí. Každý člověk je přijímá, ale v rozdílné intenzitě a kvalitě. S výjimkou sensitivních jedinců - médií - jsou vnuknutí přijímána většinou nevědomě.

Média lze přirovnávat k hudebnímu nástroji, který je schopen vydávat čisté tóny jen tehdy, je-li správně naladěn. Správné naladění média vyžaduje čistotu charakteru, čistotu vnějšího i vnitřního života, ale i dostatečný potenciál životní síly, ódu. Rozhodující je i vývoj a stupeň mediality.

Pozitivní i negativní inspirace přijímá většina lidí zcela nevědomě. Považuje je za myšlenky vlastní a přijímá je bez kontroly a přemýšlení o jejich dobrém nebo méně dobrém zaměření. Nejlepší ochranou proti negativním inspiracím je důsledná myšlenková kontrola, odmítání nedobrych myšlenek a tím zamezení jejich růstu již při jejich zrodu.

K písemným nebo mluveným projevům neviditelných astrálních bytostí je potřebí životní síla a tělesné orgány média. Astrální tělo je potlačeno a jeho místo zaujme většině z nás neviditelná bytost. Astrální tělo média zůstává během seance spojeno s fyzickým tělem stříbrnou šňůrou a je schopno kdykoliv se s hmotným tělem média znovu spojit. Po ukončení seance je médiu nahrazena použitá životní síla jen vyššími čistými bytostmi. Při spiritistických seancích s nízkým astrálem nahrazena není.

Mediální aktivita se nejčastěji projevuje písemnou formou nebo formou řeči. Kvalita předávaného materiálu je ovlivňována etikou úrovní média, čistotou jeho charakteru, vývojovým stupněm jeho ducha, hloubkou transu, ale i vibrací přítomných posluchačů a prostředí, v němž k mediálnímu spojení dochází.

Každý člověk je nositelem určitého stupně mediality, ale ne vždy mediality čisté, spojující ho s vyšším astrálním světem. V současné době se cítí mnoho jedinců povoláných roznášet mezi lidi inspirace astrálního světa, které většinou vycházejí z nízkých astrálních sfér kolem země s cílem ovládnout duši člověka. Čistá média, inspirovaná vysokými duchovními by-

tostmi, jsou vzácná. Přinášejí si již při svém narození úkol pomáhat člověku v jeho vývojovém cyklu pomocí předávání čistých Božských pravd.

Pro vnitřní růst nepotřebujeme zvědavost, senzace a pochybná proroctví, ale vůli dosáhnout duševní čistotu bojem proti vlastním slabostem a chybám, které blokují cestu k harmonii života a rostoucí aktivitě ducha. Zaměření na přímou, čistou cestu víry a důvěry v Boha, na lásku a pomoc všem a všemu, ale i na přisnost k sobě samému a vlastním chybám.

Potlačujte v sobě zvědavost a touhu po všem, co je vám doposud neznámé. Nepodléhejte sdělením, která vás překvapují a protože si je nedovedete vysvětlit, věříte jim. Vycházejí většinou z nízkého astrálu a jsou člověku větším nebezpečím než pomocí.

Pomoc čistých bytostí není zaměřena na senzace, materiální prožitky a zisky, ale na růst a vývoj života vnitřního, který člověku otevírá současné i budoucí bohatství, pro jehož krásu nemá lidská řeč slova.

Život každého z nás je zákonitě veden. Duchovní poznání je procesem zaměřeným na individuální vnitřní růst vlastní, ale i na pomoc všem jedincům celého životního celku. Vše, co nás v životě potkává, není náhodné, vše, co přispívá k našemu duchovnímu růstu přichází ve správnou dobu. Ale musíme se učit rozpoznávat čistotu pramene, z něhož inspirace vycházejí. Vyšší duchovní svět plně respektuje svobodnou vůli člověka, a to ho často zavádí na scestí.

Volte cestu lásky a důvěry k Tomu, kdo vás nejen stvořil, ale má i dostatek síly vás ochránit a učinit šťastnými!

*Nepřehlížej malé a zdánlivě nepatrné negativní činy.
Ta nejnepatrnější jiskra může strávit horu.*

Tibetské přísloví